

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późniejszymi zmianami) Wojewoda Dolnośląski – organ nadzoru nad jednostkami samorządu terytorialnego

stwierdza nieważność

§ 6 ust. 2, § 7 ust. 2, § 11 ust. 3 uchwały Rady Gminy Domaniów z dnia 29 kwietnia 2009 roku nr XXX/167/09 w sprawie zatwierdzenia Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków w Gminie Domaniów z powodu istotnego naruszenia art. 6 ust. 2, art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tekst jednolity Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, ze zmianami) oraz § 18 Rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 roku w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 127, poz. 886).

Uzasadnienie

Rada Gminy Domaniów podjęła w dniu 29 kwietnia 2009 roku uchwałę nr XXX/167/09 w sprawie zatwierdzenia Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków w Gminie Domaniów. Uchwała wpłynęła do organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego w dniu 8 maja 2009 roku.

Przedmiotowa uchwała została podjęta w oparciu o art. 19 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zwanej dalej ustawą. Stosownie do art. 19 ust. 2 ustawy:

„Regulamin powinien określać prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym:

- 1) minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków;
- 2) szczegółowe warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług;
- 3) sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach;
- 4) warunki przyłączenia do sieci;
- 5) techniczne warunki określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych;
- 6) sposób dokonywania odbioru przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wykonanego przyłącza;
- 7) sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków;
- 8) standardy obsługi odbiorców usług, a w szczególności sposoby załatwiania reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków;
- 9) warunki dostarczania wody na cele przeciwpożarowe.”.

I.

Rada w § 6 ust. 2 Regulaminu postanowiła:

„Zakład zobowiązany jest do zawarcia umowy na dostawę wody lub odprowadzenie ścieków z osobą, której nieruchomości została przyłączona do sieci i która wystąpiła z wnioskiem na piśmie o zawarcie umowy, po podpisaniu przez strony protokołu z przeprowadzonych prób i odbiorów, lub po wygaśnięciu albo rozwiązaniu umowy z poprzednim Odbiorcą, jak również po ustaniu przyczyn odcięcia wody lub zamknięcia przyłącza kanalizacyjnego i naprawieniu szkody”.

W powyższym przepisie Rada uzależniła zawarcie umowy od okoliczności, których nie przewiduje ustawa. W art. 6 ust. 2 ustawodawca wyraźnie wskazał na dwie przesłanki, które powodują powstanie obowiązku zawarcia odpowiedniej umowy. Są to przyłączenie nieruchomości do sieci i pisemny wniosek. Tymczasem Rada wprowadziła ponad to przesłanki podpisania stosownego protokołu oraz ustania przyczyn odcięcia wody, zamknięcia przyłącza kanalizacyjnego i naprawienia szkody. Działanie takie spowodowało modyfikację przepisu ustawowego i może prowadzić do utrudniania procedury zawierania umów.

II.

Rada w § 7 ust. 2 postanowiła:

„Umowa zawarta z Odbiorcą należącym do grupy odbiorów domowych może być rozwiązana przez Zakład wyłącznie z przyczyn stanowiących podstawę do odcięcia dostawy wody w przypadkach uregulowanych ustawą.”

Przytoczony wyżej przepis uchwały wprowadza przesłanki rozwiązania umowy przez przedsiębiorstwo z odbiorcą.

Tymczasem w art. 6 ust. 3 ustawy wymienione zostały elementy umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków zawartej między przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcą usług. Prawodawca przyjął, że to w umowie zawarte są postanowienia dotyczące okresu obowiązywania umowy oraz odpowiedzialności stron za niedotrzymanie warunków umowy, w tym warunków wypowiedzenia. A zatem regulacja zawarta w § 7 ust. 2 uchwały jest materia, która powinna zostać ustalona przez strony w umowie, a nie w drodze regulaminu przyjętego przez Radę Gminy.

Kompetencje i zakres przedmiotowej uchwały wynikają z art. 19 ust. 1 i 2 ustawy. W art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy stwierdza się, że regulamin powinien określać szczegółowe warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług. Tak więc Rada Gminy może ustalić wyłącznie warunki zawierania umów, skonkretyzować, od jakich czynników uzależnione jest zawarcie takiej umowy. Nie ma jednak kompetencji do ustalania warunków rozwiązywania umowy z odbiorcami. Ustawodawca w sposób czytelny dokonał rozdziału tych zagadnień pomiędzy regulamin, wydawany przez Radę Gminy, a umowę zawieraną przez przedsiębiorstwo oraz odbiorcę.

III.

Rada w § 11 ust. 3 postanowiła:

„W przypadku awarii wodomierza w okresie między odczytami zużycie wody będzie ustalone na podstawie średniej z trzech okresów obrachunkowych”.

Powyższy zapis uchwały narusza § 18 Rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 roku w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków. Zgodnie z przytoczonym przepisem w przypadku awarii wodomierza głównego ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia w okresie 3 miesięcy przed stwierdzeniem nieprawidłowego działania, a gdy nie jest to możliwe – na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczby nieprawidłowego działania wodomierza. Rada, ograniczając się do „średniej z trzech okresów obrachunkowych”, nie tylko zmodyfikowała przepis rozporządzenia, ale również zawężyła sposoby ustalania ilości zużytej wody, za którą należy ponieść stosowną opłatę.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga, za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego, do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI

RAFAŁ JURKOWLANIEC